

A všetci z nášho autobusu boli šťastní, že budú môcť byť pri zjavení – všetci okrem mňa, lebo ja som neveril. Potom prišiel Ivan a povedal, že pri zjavení nemôžeme byť, keďže je tentoraz zjavenie určené len pre modlitbovú skupinu. Všetci v autobuse zosmutneli, len ja som sa tešil. Povedal som im: „Prišli ste do Medžugoria, ale Matka Božia vás vôbec nemiluje a nestojí o to, aby ste tu boli.“

Potom nás ubytovali v rodinnom dome. Podmienky neboli také ako dnes. Pre horúčavu sme pozatvárali okná a otvorili sme dvere, ktoré smerovali ku Križevcu. Večer okolo 18. hodiny mi istý mladý muž povedal: „Poďme na Križevac a pomodlime sa krížovú cestu!“ Povedal som mu: „Nejdem s tebou, lebo ty tam ideš kvôli zjaveniu, nie aby si sa modlil krížovú cestu.“ Tak sme sa trochu poškiepili. Potom som mladíkovi povedal: „Vidíš, teraz som tu ešte len dve hodiny, a už sa hádame. Tu nemôže byť Kráľovná pokoja.“ Potom podávali večeru a kým sme jedli, ktosi povedal, aby sme sa cez otvorené dvere pozreli ku Križevcu, lebo nad Križevcom vidno zvláštnu hviezdu. Jeden z mojich priateľov mi povedal: „Pozri, páter Eugenio, to je znamenie, že sa máš s nami pomodliť krížovú cestu.“ Odpovedal som: „Ako môže akási hviezda predstavovať Matku Božiu? Také veci sa ani Cirkvi nepáčia.“ Ktosi mi povedal: „Čo by si vôbec chcel? Chcel by si, aby sa ti zjavila Matka Božia?“

Aby sa spor ešte nevystupňoval, vzal som si kabát a šiel som s nimi, aby som sa ako kňaz predmodlieval krížovú cestu. Vyžadoval som od ostatných, aby si

pri staniach kľakli, a náročky som sa pri každom zastavení modlil dlhšie, aby ich rozboleli kolená. Pršalo stále silnejšie, ale my sme išli ďalej a modlili sme sa. Zrazu som uvidel, že môj kabát je suchý. Niekoľkokrát som sa nepozorovane dotkol kabátov tých ostatných, no všetky boli mokré. Kým sme sa takto modlili krížovú cestu, prišli sme na vrchol Križevca a prestalo pršať. Čítil som úzkosť a povedal som ostatným: „Ostaňme tu a nech sa ešte každý osobne pomodlí.“ Vo svojom vnútri som vravel: „Matka Božia, ja neviem, či sa tu zjavuješ, ale ak sa zjavuješ, tak by som chcel, aby si vedela, že som nielen dobrý kňaz, ale som ten najprvotriednejší. Pozri, čo sa stalo: moji rádovi bratia ma obviňujú a moji predstavení o mne zle zmýšľajú. Otec mi umrel na rakovinu a môj brat sedí nevinný vo väzení. To všetko je vďaka za to dobré, čo robím?“ Tak som to Matke Božej všetko vyrátal a pomaly som išiel domov. Ešte raz som sa presvedčil, že môj kabát bol celkom suchý.

Na druhý deň ma môj priateľ kňaz poprosil, aby som išiel s pútnikmi na Podbrdo. Nechcel som mať kázeň a priateľ mi povedal, že stačí, keď sa budem modliť ruženec. Povedal som: „Ak sa mám modliť iba ruženec, pôjdem.“ Vtedy ešte neboli osadené tabule s tajomstvami, ale stáli tam iba jednoduché drevené krížiky. Videl som malý krížik a sadol som si tam. Tu sa priblížil pekne oblečený muž a povedal: „Vy ste páter Eugenio.“ Pozrel som sa naňho a bál som sa, lebo môj brat bol vo väzení, aby nestrčili aj mňa do komunistického väze-

nia. Opýtal som sa ho: „Kto ste?“ Odpovedal: „Nie je dôležité, kto som, ale Ježiš mi skrze Matku Božiu dal posolstvo a pre to všetko, za čo si sa na Krížovci modlil, chcem ti povedať, čo ti k tomu odkazuje Matka Božia: Matka Božia povedala, že si výborný kňaz, ale že nemáš oberať ľud o jeho prostú vieru, tak ako si to urobil v Brazílii v kostole Srdca Ježišovho, keď si jednému mladíkovi nedovolil hovoriť o Medžugorí.“ Tomu som skutočne vtedy ako farár zabránil, ale o tom som vedel iba ja sám. Potom ten muž hovoril ďalej a povedal, že môj otec a moja matka sú v nebi. „Tvoj brat sa dostane z väzenia a keďže ešte neveríš, tebe dá Matka Božia osobitné znamenie.“ Dostal som strach a ušiel som od toho muža. Išiel som k svojmu priateľovi kňazovi a povedal som mu, že by som sa rád vyspovedal, lebo som si myslel, že umriem. Porozprával som mu, že som stretol človeka, ktorý mi porozprával veci, ktoré som mohol vedieť iba ja. A povedal som svojmu priateľovi: „Ty si priateľom Matky Božej, povedz jej, že verím, že sa zjavila, a že si už neželám nijaké ďalšie znamenie, lebo ak mi najbližšie niečo odkáže, umriem od strachu.“ Porozprával som kňazovi všetko, čo som zažil, a on mi povedal: „Ak ti chce Matka Božia skutočne niečo povedať, tak je to veľmi krásne.“ No ja som mu odpovedal, že si to naozaj neželám, lebo už dostatočne verím a to mi stačí. Tak sa končila moja spoveď.

Skôr než som sa vrátil do Talianska, prišiel tam autobus, v ktorom nemali kňaza. Spýtali sa ma a prosili, aby som sa pre nich ako kňaz predmodlieval

krížovú cestu, a ja som hneď súhlasil. Najprv som sa predstavil a začal som sa predmodlievať. Pri treťom zastavení začal jeden asi 18-20-ročný mladík tak veľmi plakať, že sa všetci zo skupiny pozerali iba naňho. Nik ma už nepočúval. Bol som stále nervóznejší a pre ten plač som sa stále rýchlejšie modlil, aby som mohol čím skôr skončiť. Keď sme prišli na vrchol, prestal som sa modliť a on prestal plakať. Prišiel ku mne a prosil ma o prepáčenie. Povedal mi, že videl svoje hriechy ako vo filme, a preto musel tak nariekať. Potom znovu uvidel ďalšie hriechy a znovu sa rozplakal a lutoval ich. Myslel som si, koľko musí mať hriechov, keď začal plakať pri treťom zastavení a plakal až po štrnástom. Ďalej mi povedal: „Keď si sa prestal modliť, povedala mi v srdci Matka Božia: ‚Tvoje hriechy sú odpustené, ale choď ku kňazovi, aby si skrze neho dostal odpustenie Cirkvi!‘“ Dal som mu rozhrešenie, on mal skutočne veľa hriechov, ktoré zanechal. Potom mi povedal, že si pichá do tela čistý heroín. Vytiahol drogu z tašky a odhodil ju. Povedal som mu: „Ja nie som lekár, ale kňaz. No viem, že s drogou nemôžeš tak jednoducho prestať. Preto sa poradím s lekárom.“ Na záver rozhovoru mi povedal: „Páter, som uzdravený a ja som tým znamením, ktoré ti Matka Božia prisľúbila.“ Odvtedy sa vo mne všetko premenilo a od tých čias chodievam každý rok do Medžugoria – dodnes.

Vrátil som sa do Talianska a prosil som, aby som smel ísť zasa do Brazílie. Prišiel som tam a arcibiskupská diecéza Sao Paolo bola medzitým rozdelená na

päť diecéz. Nový biskup ma pozval, aby som prevzal novú farnosť, lebo v tej farnosti sa vzdal služby aj farár, aj kaplán. Preto bolo farské spoločenstvo duchovne zranené. Niekoľko mesiacov po prevzatí farnosti mi niekoľkí farníci povedali: „Písali sme do Medžugoria a prosili sme, aby nám Pán na príhovor Matky Božej poslal dobrého kňaza. Sme vďační, že nám Pán poslal teba!“

Roku 1993 som prišiel s mnohými pútnikmi do Medžugoria a bol som u Vicky pri jej zjavení. Po zjavení sa Vicka spýtala: „Kto je páter Eugenio?“ Nepredstavil som sa. Až večer som išiel k Vicke a povedal som jej: „Ak sa nik iný nehlásil, tak som to pravdepodobne ja.“ Vicka mi vravela, že Matka Božia povedala, že mám opustiť svoju farnosť a založiť spoločenstvo, ktoré sa začne v kostole

modlievať. Odpovedal som Vicke: „Opýtaj sa Matky Božej, do ktorej banky mám ísť, aby som dostal peniaze na založenie spoločenstva...“ Pre mňa to bolo nemožné a šiel som si v Medžugorí ďalej po svojom. Vicka ma znovu zavolala a povedala mi, že Matka Božia znovu odovzdala posolstvo, že peniaze, ktoré som dostal od svojho otca ako rodinné dedičstvo, nie sú moje peniaze, ale patria Bohu. A mám tieto peniaze použiť na stavbu domu a na založenie spoločenstva. O ostatné sa sama postará.

Ešte som s tým nesúhlasil, a keď som bol opäť v Brazílii, navštívil som biskupa a všetko som mu rozpovedal. Napokon som mu ešte povedal, že som šťastný, že som kňaz a môžem kázať. Zakladať akési spoločenstvo, to nie je vhodné pre môj život, veď v Medžugorí a skrze Me-

džugorie vzniklo už veľa spoločností. Myslel som si, že biskup bude súhlasiť s mojím názorom. Odpovedal mi: „Najprv sa pomodlime a uvidíme...“

15. augusta 1994 prišla za mnou skupina mladých ľudí z mojej farnosti a tí mi povedali, že by chceli robiť viac. Povedal som im: „Čo chcete viac? Chodíte na omšu, ste členmi modlitbovej skupiny a vypomáhate vo farnosti. To nestačí?“ Potom som im porozprával, čo som zažil v Medžugorí.

22. augusta 1994, iba o sedem dní neskôr, na sviatok Panny Márie Kráľovnej, zavolať si ma biskup a povedal mi, že mám napísať všetko, čo som v Medžugorí zažil. Urobil som to a pri tom zostalo.

V januári 1995 som bol zasa v Medžugorí ako dosiaľ každý rok. A 11. februára, na sviatok Panny Márie Lurdskej, ohlásili mi telefonicky z Brazílie, že biskup schválil naše spoločenstvo ako „Združenie veriacich“. To ma vyľakalo a pomyslel som si: Ako môže biskup schváliť spoločenstvo, keď som v tomto spoločenstve jediným členom? Lenže biskup je biskup, a ja som to prijal.

Osobne som svoje spoločenstvo nikdy nepredstavil, ale všetci mladí členovia prišli sami od seba a stále viac ľudí chcelo vstúpiť do nášho spoločenstva. Spoločenstvo sa volá „Učenci na Otcovu počesť“. Aj naše rúcho je schválené. Je to bledomodrý habit. Prostredníctvom Vicky Matka Božia povedala, že pošle jednotlivcov do spoločenstva. A tak všetkých, ktorých teraz v spoločenstve mám, poslala Matka Božia. Bolo treba stavať, a tak som začal. Chcel som vystavať kostol, ktorý by bol zasvä-

tený Kráľovnej pokoja. Avšak počas stavby som pochopil, že má byť zasvätený Bohu Otcovi, ktorý je ešte pre mnohých neznámy.

Ako vidíte, všetko prišlo skrze Prozreteľnosť. Keď sa pri stavbe minuli peniaze, zašiel som k soche Matky Božej a povedal som jej: „Ak chceš mať dom pre deti, pošli mi peniaze.“ Vtedy prišla Vicka po prvý raz do Brazílie a môj priateľ kňaz mi zavolať a povedal, že chce so mnou hovoriť Vicka. Povedala mi vtedy do telefónu, že mi Matka Božia odkazuje, „aby som prestal pýtať peniaze, lebo je to jej dielo, a nie tvoje, páter Eugenio, a že Matka Božia dá potrebné veci v pravom čase“. O niekoľko mesiacov neskôr prišiel ku mne istý bohatý moslim z Brazílie, ktorý sa obrátil, dal sa pokrstiť a prestúpil na katolícku vieru. Naplánoval celý dom, dal svoje peniaze a vybudoval ho.

Dnes je naše spoločenstvo schválené kancelárom diecéznej kúrie v Brazílii. 22. februára 1999 nám odovzdal dekrét na „verejné združenie veriacich podľa biskupského práva“ potom, ako nás overili príslušné úrady v Ríme a nič proti tomu nenamietali („nihil obstat“). Našou prvoradou úlohou je starať sa o zanedbané deti, deti z ulice. To si Matka Božia žela ako prvé.

Keď som v súkromnom rozhovore porozprával pápežovi všetko o spoločenstve a o našom apoštoláte, objal ma a požeňnal naše spoločenstvo a apoštolát. A tým aj Medžugorie, lebo toto spoločenstvo vzniklo práve ako inšpirácia Matky Božej. Toto gesto mi stačilo ako znamenie, ako aj všetky ostatné znamenia zhora, že nás aj Rím uznáva.

NÁVŠTEVA BISKUPA

V máji 2002 navštívil Medžugorie biskup Silas S. Njiru z Kene. O Medžugorí povedal: „Medžugorie je skutočne svetoznáme. Kto tu bol, nemôže mlčať. Ak mám byť úprimný, čo sa tu odohráva, presahuje aj samotné zjavenia. Naša viera sa musí neustále obnovovať, lebo inak všetko stráca svoj význam. Ak viera narastá, potom je to dobré.“

BIRMOVANIE

30. mája 2002 prijalo v Medžugorí 81 chlapcov a dievčat sviatosť birmovania. Sviatosť udelil mostarský biskup Ratko Perič. Biskup vo svojej kázni pripomenul birmovancom, aby svoj život orientovali na Krista a nie na svet. Biskupa privítal miestny farár Branko Radoš.

VRCH ZJAVENÍ

Pri príležitosti 21. výročia zjavení sa osadili na Vrchu zjavení nové bronzové reliéfy, ktoré predstavujú výjavy piatich tajomstiev slávnostného ruženca. Reliéfy vytvoril taliansky sochár Carmelo Puzzolo. Reliéfy s radostnými a bolestnými tajomstvami ruženca od tohto umelca boli osadené na Vrchu zjavenia a Križevci už skôr.

MIEROVÝ POCHOD

24. júna 2002 sa uskutočnil jedenásty mierový pochod z Humca do Medžugoria. Približne 4000 pútnikov prešlo v modlitbách 13 km cestu od františkánskeho kláštora v Humci do kostola v Medžugorí. Pútnikov privítal v Medžugorí farár Branko Radoš a účastníci dostali požehnanie. Pochod je modlitbou za skutočný mier a zmierenie.

STRETNUTIE KŇAZOV

Na medzinárodnom modlitbovom stretnutí kňazov od 1. do 6. júla 2002 sa zúčastnilo 483 kňazov z 36 krajín. Počas siedmich dní kňazi spolu diskutovali, modlili sa a spoločne slávil Eucharistiú. Téma stretnutia bola: „Kňaz v službe uzdravovania a oslobodenia“. Modlitbové stretnutie zanechalo na účastníkoch hlboký dojem, čo dosvedčujú aj mnohé svedectvá účastníkov.

Modlitbové stretnutie v Innsbrucku

Správa Márie Elfriedy Langovej-Pertlovej

Bol to mimoriadny Boží dar, že Mária Pavlovičová-Lunettiová prijala pozvanie a prišla do Tirolska. „Prirodzene, vždy sa musím opýtať Matky Božej, či by sa aj tam chcela zjaviť,“ povedala Mária, „a ona sa usmiala a dala požehnanie.“ Posolstvo Matky Božej pre všetkých, ktorí sa zúčastnili na tomto modlitbovom stretnutí, bolo pokračovaním toho úsmevu: „Deti, milujem vás! Som vaša matka! Nezabúdajte na to!“

Všetci sme mohli 17. mája, dva dni pred turíčnymi sviatkami, zakúsiť mimoriadnu Božiu lásku skrze Máriu, nevestu Ducha Svätého. To bola aj téma stretnutia – „Mária ako znamenie pevnej nádeje skrze účinkovanie Ducha Svätého“. Vo svojich jasne formulovaných slovách načrtnol páter Ivan túto tému a vizionárka Mária o nej vydala

svedectvo. „Týmto stretnutím môžeme posilniť svoju vieru, môžeme sa navzájom povzbudzovať a poslúžiť Cirkvi posilnenou vierou.“ To boli veľké slová na začiatok; a predstavili nám Máriu, Matku Božiu, ako príklad. „Mária je veľkou nádejou Cirkvi,“ týmito slovami poukázal na Cirkev, na apoštolskú Cirkev, akúsi učebnicu pre kresťanov. Tak sa preklenul oblúk k Turícam, slávnosti založenia Cirkvi. Mária uprostred apoštolov, čakajúca na vyliatie Ducha Svätého.

Tak sme aj my v tento deň čakali a chceli sme sa zahĺbiť do prípravy na veľký sviatok Božej lásky. Pán bol uprostred medzi nami, a tým aj jeho Matka Mária. „Mária je príkladom toho, čím kresťan má byť,“ týmito slovami citoval páter Ivan známeho teológa Karla Rahnera a kládol nám tým na srdce našu Matku Máriu ako vzor.

Mária Pavlovičová-Lunettiová sa nám prihovorila s celou svojou prirodzenosťou. Zapôsobila svojou jasnosťou a vyzvala nás, aby sme aj my boli „svetlom a soľou sveta“, ako si to želá Pán. Prof. DDr. Andreas Resch, ktorý bol svojho času vedúcim lekárskejších a psychologických vyšetrení, ktorým sa podrobili vizionári, prekladal plynuľe z taliančiny do nemčiny.

Jej výzva pre nás: „Matka Božia si želá, aby sme prichádzali k nej všetci, lebo keď sme s ňou spojení láskou, tak sme pri Ježišovi, lebo centrom nášho života musí byť Ježiš Kristus,“ nám predkladá jej životný program a je príkladom, aby sme robili to isté.

Radosné prekvapenie prinieslo ešte pozvanie nášho biskupa Dr. Aloisa Kohgassera pre Máriu Pavlovičovú-Lunettiovú, že ju prijme v biskupskom sídle. V jeho domácej kaplnke sa uskutočnilo v sobotu 18. mája 2002 každodenné zjavenie. Máriino posolstvo pre nás je iste určené pre všetkých ľudí dobrej vôle: „Milé deti, milujem vás! Som vaša Matka! Nezabúdajte na to!“

Rozhovor s pátrom Ivanom Landekom na Turíce 2002 v Tirolsku

Mnohí z našej krajiny ťa poznajú z čias, keď si bol farárom v Medžugorí. Teraz si už dva roky farárom v Humci. Čo cítiš teraz k Medžugoriu?

Po druhý raz mám možnosť sledovať Medžugorie z istej vzdialenosti. Bývam tam aj teraz často, tentoraz však v úplne inej úlohe. Prichádzam do Medžugoria svedčať, sláviť omšu, kázať, niekedy sa zhováram aj so skupinami pútnikov. Potom sa vraciam na svoju faru a plním si tam svoje úlohy. Patrím aj ku kláštornému spoločenstvu a musím preberať niektoré záväzky. Predsa sa však cítim s Medžugorím hlboko spojený a nesiem za toto miesto vnútornú zodpovednosť.

Medžugorie bolo pre mňa ako mladého kňaza dôležitým zvratom – tam som pochopil všeličo pre svoj kňazský život, čo som predtým sotva poznal. Medžugorie zostalo pre mňa dôležitým miestom môjho pastoračného a kresťanského života. Z týchto dôvodov chodievam do Medžugoria nielen vypo-

máhať, ale idem tam aj ako pútnik na Vrch zjavenia, na Križevac, prichádzam na večerné modlitbové podujatia, na poklonu... Keďže som bol dlhé roky hlboko spojený s pátrom Slavkom, navštevujem aj jeho hrob.

Skúsenosti, ktoré som získal v Medžugorí, poznačili môj život. Pokúšal som sa urobiť pre Medžugorie to najlepšie, lebo dary, ktoré som po tieto dni v Medžugorí dostal, tieto dary zaväzujú.

Páter Ivan, iste si sledoval aj posolstvá Matky Božej. Zmenili sa tie posolstvá pre teba nie z hľadiska reči, ale z hľadiska vzťahu?

Posolstvá Matky Božej možno čítať dvojako: buď aby sme našli niečo nové, alebo ako podnety pre intenzívnejší kresťanský život. Keď čítame posolstvá iba s cieľom objaviť dačo nové, môžeme sa aj sklamať, lebo nič nové nenájdeme. To však neznamená, žeby nás tieto posolstvá nemohli privádzať k hlbšiemu životu viery! Naopak!

Matka Božia ako Matka Kristova nikdy nehlásala vlastnú múdrosť. Nikdy sa nepokúšala akýmkoľvek spôsobom ovplyvňovať Ježišovo pôsobenie. Nikdy sa nechcela do ničoho miešať. Ani po jeho smrti, po zmŕtvychvstaní, po nanebovstúpení, potom čo Duch Svätý obdaroval spoločenstvo svojimi darmi, potom, ako si mladá Cirkev uvedomila svoje úlohy, sa úlohy nemenili. Ježiš zostal navždy a definitívne centrom. Mária bola, tak povediac, jednoduchá, ale dobrá kresťanka. Preto povedal o nej sv. Augustín: „Všetko, čo robila, slúžilo ako názorný príklad. Chcela všetky svoje skúsenosti s vierou, s Bohom, vnieť do mladej Cirkvi.“

Také sú aj posolstvá: najdôležitejším posolstvom je sama Mária, jej život viery. Medžugorské posolstvá zostávajú čímsi ako pozvaním byť dobrým kresťanom. Sú to aj jednoduché upozornenia, že aj dnes tak ako predtým možno byť dobrým kresťanom. A je prekvapujúce, koľko ľudí zachytilo jej jednoduché slová a kolkých povzbudili vo viere.

Vývoj v posolstvách vlastne ani nepozorujem. Občas sa zmenia ťažiská, ale vcelku pomáhajú rozvíjať život viery. Nezaoberajú sa nijakými konkrétnymi okolnosťami, nijakými konkrétnymi problémami, nijakými aktuálnymi udalosťami. Témy a problémy sveta sú rozličné. No Mária chce rovnako oslovovať ľudí v Európe, Amerike, Afrike alebo v Ázii.

Môžeme teda povedať, že obsahom posolstiev bola a je jednoducho výchova, výchova k modlitbe, k prehĺbeniu života vo viere. Mení sa, alebo zmenilo sa niečo v Medžugorí, odkedy tu už nie je páter Slavko?

Môžeme povedať, že noví pátri, ktorí prišli do Medžugoria, sa správali trochu zdržanlivo. To je pochopiteľné. Páter Slavko sa takmer dvadsať rokov usiloval vybudovať solídnu pastoračnú štruktúru pre pútnikov. Vďaka jeho viere a jeho duchovnej skúsenosti sa to podarilo. Mal na to aj potrebné odborné vedomosti. Nedal sa odlákať od toho, nad čím dlho premýšľal a čo považoval za dosiahnuteľné. Pritom bol ochotný načúvať mienke druhých, ale aj korigovať svoje stanoviská. Bol nesmierne vytrvalý, jeho usilovnosť a jeho energia boli jedinečné. Mal dôkladné teologické vzdelanie, bol aj psychoterapeut a vždy

bol ochotný poučiť sa. Vážne sa zaoberal témou pôstu a jeho kniha o postení sa raz stane učebnicou. Bol jedným z mála majstrov pôstu.

Mal dobrú štruktúru a pátrom, ktorí prišli do Medžugoria po ňom, zanechal dôstojné dedičstvo. Táto štruktúra bola a je dobrým rámcom pre pokračovanie v jeho práci. Medzičasom ľudia zistili, ako vážne berú svoje úlohy mladí pátri a idú po niektorých iných cestách. Prišiel čas, keď iní pokračujú v jeho úlohe vlastným spôsobom, ale podľa jeho programu.

Čo by si nám mohol poradiť dnes, keď bola turíčna slávnosť a my sme sa modlili o dar Duchu Svätého, čo by sme mali zvláštnym spôsobom konať, aby sme sa hlbšie stretali s Kristom prostredníctvom Márie?

Pripomeniem príbeh z evanjelia, a to o stretnutí Ježiša s bohatým mládencom. V mnohom ohľade je to poučný, dobrý príbeh. Spomeniem iba maličkosť: Ježiš v rozhovore s týmto mládencom nerobí nijaké skoky. Najprv sa pýtal, či mladík dodržiaval prikázania. Neskoršiu ponuku, aby sa vzdal všetkého materiálneho, sa odváži Ježiš podať iba na základe toho, čo už mládenec urobil. V Ježišových očiach mal predpoklad, aby sa odvážil urobiť nový krok. Lebo Ježišova otázka, či dodržiaval prikázania, je pre mňa dôležitá z dvoch dôvodov: po prvé, sme všetci rozdielni. Získali sme v živote rozličné skúsenosti. S Bohom a s vierou nemáme rovnaké skúsenosti. Myslím si, že je dôležité, aby sme sa usilovali uskutočňovať ich teraz z celej sily a s plnou vážnosťou.

Vieme toho tak veľa, čo Ježiš hovoril a robil, čo nám odporúčal, čo nám uložil. A myslím si, že prvá otázka je, či sa toho pridržame. A ak sa tým vážne zaoberáme, potom si myslím, že ďalšie naše kroky budú iba logicky nasledovať.

Matka Božia v posledných rokoch dva razy povedala: „Pridržajte sa viery vašich otcov.“ Platí to aj pre nás?

Platí, hoci od nás sa vyžaduje oveľa viac než od našich otcov, lebo dnešný svet je celkom iným svetom. Ale isté slová stále platia. Aj v našom kresťanskom živote sú isté body, ktoré zostávajú navždy rozhodujúce.

Ja som žil vo veriacom, kresťanskom prostredí. Dnes je to takmer naopak.

Myslím, že dnešný svet, dnešná cesta viery si vyžaduje viac úsilia. Máme byť voči sebe náročnejší. Keď dokážeme očakávať od seba viac, tak sa vyrovnáme aj s tým, že Boh od nás viac očakáva, aj s tým, že tí ostatní majú pravdu, keď očakávajú od nás kresťanov viac.

Rozhovor viedla
Mária Elfriede Langová-Pertlová

Kňaz

v službe

uzdravovania

Kdesi som zachytil informáciu, že v Medžugorí budú duchovné cvičenia pre kňazov. V srdci som pocítil, že to bude niečo pre mňa. Prihlásil som sa a 30. júna som vycestoval. Konalo sa tu siedme medzinárodné stretnutie kňazov na tému: KŇAZ V SLUŽBE UZDRAVOVANIA A OSLOBODENIA. Zišlo sa nás okolo päťsto kňazov z celého sveta. Medzi prednášajúcimi bol P. Domi-

nik Hession, Don Gabriele Amorth, Dr. Philippe Madre a P. Jozo Zovko, čiže veľké svetové kapacity duchovného života.

P. Dominik Hession rozprával, že všetci sme zranení. Ale my, kňazi, sme ranení uzdravovatelia. Ježiš bol ranený našimi hriechmi, čiže aj on je ranený uzdravovateľ. Ježiš pozval apoštolov, aby boli jeho spolupracovníkmi.

Podobne pozýva a posiela nás kňazov, aby sme uzdravovali. Lenže niektorí kňazi sa neodvážia nad niekým modliť, lebo „čo ak sa nič nestane“. Zabúdajú, že mocou kňazstva sa môžeme modliť o uzdravenie. V skutočnosti uzdravuje Ježiš, ale my, kňazi, sme poslaní uzdravovať. Máme byť Ježišovými rukami, ktoré uzdravujú.

Ďalej rozprával o rôznych podobách satana. Napríklad, že je falošným milovníkom v osobe, ktorá využíva ženy, deti, mužov. Taká osoba ponúka rôzne dary a tvári sa, že nás miluje. Ďalšou podobou je, že diabol využíva naše mlčanie. Cirkevná hierarchia mlčaním zakrýva mnohé hriechy. Predstavení chcú, aby sme boli ticho. „*Pretože som mlčal, chradli mi kosti...*“ Ž 32,3.

Rozprával aj o pokoji. Ak niekto nemá pokoj, v jeho srdci má viac seba než Boha. Pokoj je sila, ktorá nám dáva silu, aby sme boli tým, čím máme byť. Môžu ma zatvoriť, môžu ma mučiť, ale ja mám niečo, čo mi nemôžu vziať, a to je pokoj, pokoj, o ktorom často hovorí Panna Mária tu v Medžugorí.

Don Gabriele Amorth, rímsky exorcista, ktorý už šesťdesiatkrát vyhánal

zlých duchov z posadnutých ľudí, zdôrazňoval postoj mnohých veriacich. „*Verím v Boha, ale nežijem podľa neho.*“ Každý verí, ale nie každý praktizuje vieru. Bolo by viac uzdravení, keby bolo viac viery. Kresťan stratil zmysel pre boj so zlým duchom. Diabol pokúša človeka, aby padol do hriechu. Mimoriadnou aktivitou zlého ducha je priviesť človeka k posadnutosti. Mnohí kňazi a biskupi nikdy neboli prítomní pri exorcizmoch, a preto neveria v posadnutosť. Ak kňazi nebudú kázať, uzdravovať a oslobodzovať, budú polovičatými kňazmi. Keď Don Gabriel vyhánal satana, opýtal sa ho: „Aký vplyv má na teba modlitba ruženca?“ Satan odpovedal: „Každý Zdravas je pre mňa silným úderom do hlavy. Keby sa všetci ľudia modlili ruženec, ja by som nemohol realizovať svoje plány.“

Dr. Philippe Madre povzbudzoval kňazov, že sú zvlášť vybraní pre uzdravovanie. Neradi počúvame o uzdravovaní, lebo miešame do toho prvky, ktoré nás odpudzujú. Akoby to bolo niečo extra nadprirodzené. Keby kňazi vážnejšie brali službu uzdravovania, videli by sme viac uzdravení. Existujú rôzne

prekážky v prijímaní milosti uzdravenia. Je to odmietanie odpustenia. Mnohí ľudia nie sú schopní prijať milosť uzdravenia, lebo nechcú odpustiť a sú zablokovaní. „Odpusť a pros o odpustenie.“ Je potrebné pripraviť chorých, aby mohli prijať znaky uzdravenia. Niektorí očakávajú od Boha uzdravenie, ale nechcú spolupracovať s Božou milosťou. Ďalšou prekážkou je strach pred Bohom. Strach môže byť väčší ako túžba z uzdravenia. Strach je menší u tých, ktorí sú duchovne zrejší. U menej duchovne zrejších je strach zreteľnejší. Odpoveďou na veľký strach je VIERA. Nejde tu o teologickú čnosť viery, ale o charizmatickú vieru. Modlitba za chorých má byť súčasťou nášho života.

P. Jozo Zovko precitene rozprával, že my, kňazi, sme Boží dar. Naše ruky sú krehké, ale pomazané. Pán Ježiš hovorí: „Chodte a vkladajte ruky na chorých.“ Pán Ježiš odpovedá na našu vie-

ru. Ďalej hovoril o tom, že každý veriaci musí prijať Matku srdcom. Ona je múdra žena. Nerozpráva sa s diablom ako Eva. Kňaz sa nemôže porovnávať s nejakým vedcom. Ty ako kňaz si posvätený (ty si sviatosť), ty musíš vziať k sebe Matku. My môžeme zmeniť tvárnosť tejto zeme, pretože my slúžime Ježišovi Kristovi. Ale ako mu slúžime? Aké sú tvoje ruky, ktoré sú pomazané? Panna Mária nám dáva program – drahé deti, pozývam vás na osobné obrátenie...

Každý večer sme mali spoločný program s ľudom. Dva ružence pred svätou omšou, tretí po sv. omši, modlitba za uzdravenie, adorácia. Bol to úžasný duchovný zážitok koncelebrovať svätú omšu s takmer päťsto spolubratmi v kňazskej službe. V piatok sme sa modlili krížovú cestu na Križevci opäť s ľudom. Po skončení krížovej cesty P. Jozo Zovko vyzval všetkých prítomných k sviatosti zmierenia. Opäť krásny zážitok. Na každom kroku boli skupinky kňazov, kde sa navzájom spovedali.

V Medžugorí som nevidel nijaký zázrak, a predsa bol to zázrak zhromaždiť taký počet kňazov z celého sveta a spoločne sa modliť. Pre mňa to bolo veľké duchovné občerstvenie. Bola to moja prvá cesta do Medžugoria a verím, že nie posledná. Ak Boh dá, o rok 1. – 6. júla 2003 znova využijem milosť takéhoto duchovného občerstvenia a zároveň pozývam nielen kňazov, ale všetkých ľudí veriacich i neveriacich, ktorí túžia po duchovnom občerstvení.

Páter Ján Hreha C.Ss.R

Podakovanie

Začiatkom roka sme vás informovali o možnosti poskytnúť 1% dane z príjmov pre našu organizáciu. Na zjednodušenie sme vám poslali spolu s časopisom aj tlačivo pre daňový úrad. V mesiacoch júl až august postupne prichádzali od jednotlivých daňových úradov vaše príspevky. Celková suma zo všetkých daňových úradov predstavovala **26.768,- Sk**. Srdečne ďakujeme každému, kto aj týmto spôsobom prispel na činnosť našej organizácie!

Spôsob objednávania kníh a časopisu

Naša organizácia pracuje výlučne na základe dobrovoľných príspevkov. V objednávkovom lístku uverejnené sumy predstavujú len priame výrobné náklady a slúžia pre vašu orientáciu. Preto priložený šek nie je vyplnený, ale ponechávame na vaše možnosti, akou sumou príspejete na krytie výrobných nákladov. V najnovšom čísle časopisu je vždy objednávkový lístok s aktuálnou ponukou kníh, ktoré sú k dispozícii. Niektoré tituly sú rozobrané, avšak plánujeme ich dotlač ihneď, ako budeme mať dostatok finančných prostriedkov. Knihy zasielame na základe vašej písomnej alebo telefonickkej objednávky a snažíme sa ich vybaviť čo najskôr. Nezabúdajte však uviesť svoje meno a presnú adresu. Viackrát sa nám stalo, že sme dostali objednávkový lístok bez spätočnej adresy.

Internetová stránka

Od novembra 2002 je k dispozícii pre užívateľov internetu náš časopis a posolstvá aj na internete. Postupne budeme stránku rozširovať a radi privítame aj vašu pomoc a pripomienky. Naša internetová adresa je: **www.marianskecentrum.sk**

Posolstvá z 25. v mesiaci

25. júla 2002 – „Drahé deti! Dnes sa radujem s vaším patrónom a pozývam vás, aby ste boli otvorení pre Božiu vôľu, aby vo vás a cez vás rástla viera v ľuďoch, ktorých stretnete vo svojom každodennom živote. Milé deti, modlite sa, kým sa vám modlitba nestane radosťou. Proste svojich svätých patrónov, aby vám pomohli rásť v láske k Bohu. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. augusta 2002 – „Drahé deti! Aj dnes som s vami v modlitbe, aby vám Boh dal ešte väčšiu vieru. Milé deti, vaša viera je malá a ani si neuvedomujete, nakoľko preto nie ste schopní prosiť Boha o dar viery. Preto som s vami, aby som vám, milé deti, pomohla pochopiť moje posolstvá a aby ste ich uviedli do života. Modlite sa, modlite sa, modlite sa a len vierou a prostredníctvom modlitby nájde vaša duša pokoj a svet radosť, že bude s Bohom. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. septembra 2002 – „Drahé deti! Aj v tomto nepokojnom čase pozývam vás k modlitbe. Milé deti, modlite sa za pokoj, aby vo svete každý človek pocítil lásku k pokoji. Len keď duša nájde pokoj v Bohu, cíti sa spokojne a láska začne prúdiť do sveta. A zlášť vás, milé deti, pozývam, aby ste prežívali a dosvvedčovali pokoj, pokoj vo svojich srdciach a rodinách, a cez vás začne pokoj prúdiť aj do sveta. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

ODKAZOVÁ TELEFÓNNA SLUŽBA

Najnovšie mesačné posolstvo Matky Božej z Medžugoria sa môžete dozvedieť aj prostredníctvom našej odkazovej služby. Už od 26. dňa v mesiaci je najnovšie posolstvo k dispozícii na tomto bratislavskom telefónnom čísle:

02 / 52 92 72 10

Na toto číslo možno volať z domova i zo zahraničia za cenu obyčajných telefónnych poplatkov. Nové posolstvo a ďalšie správy môžete nájsť aj na internete na adrese:

www.marianskecentrum.sk